

Szereted a rács hűvösét. Felkelsz hajnalban, áttekersz a városon, el a horgásztavak mellett, aztán a személtlerakó után befordulsz a bekötőúton és máris itt vagy. Általában te érsz ide először, félretámasztod a biciklidet, és mivel a nagykapuhoz nincsen kulcsod, hátulról mész be a telepre, a kisajtón keresztül. Átnedvesedik a harmatos fűtől a cipőd, de nem számít. A kutyák már érzik, hogy itt vagy, ugatnak, vonyítanak, nyüszögnek. Nem az éhség miatt, este adtál nekik rendszeren, hanem mert örülnek. Megállsz a két kennel közötti szűk csapás elején és egy darabig csak szólítgatod őket, na mi van, Csuli, Mogyoró, Bobek, Saca, egyenként sorolod a nevüket, ők meg már ott toporognak a ketrecük elejében. Aztán végigsétálsz lassan a kennelek között, kezeidet a hűvös vasra szorítva húzod magad mellett két oldalt és érzed, ahogy nedves orrukkal meg-megbökik a tenyered. Vannak kedvenceid, persze, de ilyenkor nem állsz meg előttük külön, nem akarod elkapatni őket, meg azt se szeretnéd, ha a többi kutya irigykedni kezdene.

Nem érzed igazágtalannak a dolgot, valóban meg kellett buktatniuk, de nevetségesnek tartod az egészet. Ki a szart érdekel, hogy kit gyilkoltak meg október 31-én „segítek, a Roheimvillában”, kik és miért? Ugyanígy abszolút hidegen hagy, hogy a Vix-jegyzék milyen területet ürített volna ki, ezt meg is mondtad, köpni-nyelni nem tudtak, „fiatalember, ahol maga lakik, az is beletartozott volna”. És akkor mi van, kérdeztél vissza, erre kiküldtek a teremből. Azt hitted, a többiek majd röhögni fognak, de csak bámultak maguk elé lefagyva, a stréberebbje pedig még akkor is körmölt, amikor az érettségi elnök már teljesen elvörösödött fejével üvöltözte, hogy tűnjön a szemem elől. Kijöttél a teremből, odakint néma csend, ott álltak a hülye osztálytársaid, meg se mertek nyikkanni, te meg keresztülsétáltál közöttük és mielőtt kiléptél volna az épületből, már a folyosón rágyújtottál.

Nagybátyád nem is akart hinni a fülének, láttad, hogy remeg a keze az idegtől, jobbra-balra imbolygott szőrös ujján a vörös köves pecsétgyűrű. Mi a faszt képzelsz, kérdezte végül, nem kiabált, de érezni lehetett, hogy majd felrobban. Semmit, mondtad, az egész, úgy ahogy van, nem érdekel. És a felvételi, az sem érdekel, kérdezte nagybátyád zihálva, nem érdekel, hogy lesz-e belőled valaki? Szívesen válaszoltál volna neki, de nem tudtál ezzel foglalkozni, amikor ideges ugyanis, pont úgy néz ki, mint az apád, már amennyire fel tudod idézni. Kikerekedett szemmel, a homlokuk közepéig felhúzott szemöldökkel néztek mindketten, de közben rezzenéstelen volt az arcuk, nem vicsorogtak és nem is pislogtak. Időnként álmodsz velük, és egyre nehezebb álmodban megkülönböztetni őket. Bácsikám, léptél oda legutóbb is, adja vissza a szájharmonikámat, rendszeren fogok viselkedni, ígérem, mondtad, mire a másik hangosan röhögni kezdett, mit képzelsz te kölyök, hát fel sem ismered, mi? Régebben az ilyesmi után képtelen voltál visszaaludni, most már fel sem riadsz, mindent meg lehet szokni, úgy tűnik.

Egyébként építőnek mentél volna, nagybátyád építésznek szánt, de ennyi kompromisszumot még el tudott viselni. Azt azonban már nem, ahogy az utóbbi időben viselkedtél, folyton

ezt hajtogatta, nem vagy te hülye gyerek, csak össze kéne szedni magad. Minek, ilyenkor mindig ezt kérdezted, de erre már nem is érkezett válasz. Viszont miután megbuktál az érettségén, nagybátyád úgy gondolta, hogy megleckéztet. Valami büntetésre magad is számítottál, de ilyen ötletesen megalázó dologra nem. Amikor bejelentette otthon, hogy megegyezett a gyepteszer ismerősével, a nagynénéd elsírta magát, mert micsoda szégyen ez, te meg el sem akartad hinni először, csak vigyorogtál. Hogy micsoda, kérdezted, sintertelep, ez most komoly? Az volt. A pótérettségiig ott fogsz dolgozni, jelentette ki a nagybátyád, napi nyolc órában, aztán majd eldöntheted, hogy akarsz-e továbbtanulni vagy melós leszel. Kurva Vix, gondoltad, de ha már úgy sincs választási lehetőség, legalább elegánsan kezeled. Rendben, mikor kezdek, kérdezted kimérten, és hiába esett rosszul a válasz, arra koncentráltál, hogy ne mutass ki semmit. Holnap hajnalban már mehetsz is.

Kicsi ez a telep, de a városnak nincs szüksége nagyobbra. A főnököd elég rendszeren karban tartja a dolgokat és a kutyákkal is jól bánik, amennyire teheti. Veled gyanakvó volt eleinte, biztosan hallott ezt-azt, valószínűleg a nagybátyád felkészítette a fogadásodra, de ahogy teltek a hetek, egészen normális lett. Nem haverkodik, de nem is csicskázta feleslegesen, viszont a szabályokhoz keményen ragaszkodik. Mostanában már a véleményedet is kikéri, ha új kutya érkezik, ez jó jel. Sunyinak tűnik, nem, kérdezte legutóbb, amikor valami szerencsétlen, csapzott kuvaszszersűs fogott be. Tanyasi kutya lehetett, azok szoktak ilyen elvadultak lenni. Tiszta seb volt mind a négy lába, meg a hátán is egy nagy foltban hiányzott a szőr, de nem tűnt menthetetlennek. Ja, kicsit sunyi, mondtad, de szerintem inkább csak bizalmatlan, lehet, hogy bántották. Mindegyiket bántották, amelyek ide kerül, tette hozzá a főnök, aztán hátrament, hogy kitakarítsa a befogó kocsi.

Végül is nem tűnik kibírhatatlannak, felébredszt ötkor, fél óra alatt összeszeded magad, aztán biciklire szállsz és kitekersz a telepre. Az sem több félóránál, ha megállsz valamiért, vagy ha sokat nézelődsz, legfeljebb negyvenöt perc. Szereted ezeket a hajnali biciklizéseket, nincsen még senki az utcákon, a napfény is másképpen esik, más szögben világít meg mindent, mintha még semminek sem veszett volna el az esélye, mintha még bármi váratlan, bármi meglepő változás beállhatna a nap folyamán, holott tudod, nem fog. Amikor így tekersz, minden a helyére kerül, semmi nem zavar össze, a szemed is becsukod néha a városszéli egyenes szakaszokon, elengeded a kormányt és kinyújtózol a nyeregben. Nem tarthat sokáig, de ez a néhány pillanat a napod csúcspontja, ilyenkor egybeérnek a kinti neszek a benti csenddel, és nem kell, hogy eszedbe jusson bármi. Nincs Balaton, ahová idén nyáron már nem jutsz el, holott az összes barátod ott bulizik, nincsenek árva kutyák, amik alig várják már, hogy odaéj, nincs dögkút, nincs Vix, még az sem jut eszedbe, hogy milyen lehetett az a pillanat, amikor apád kocsija belecsapódott a fába, egyáltalán magánál volt-e vagy holtrészegen ült volánhoz, és anyádra sem gondolsz, hogy miért volt vajon jobb

↳ Krusovszky Dénes

A tisztáson

neki szó nélkül lelépni a dokival Írországba, mint itt maradni veletek. Rövidek ezek az egyenes szakaszok, de egyre bátrabban tekercs végig rajtuk csukott szemmel. Még egy kicsit, tovább, sötét, még egy pillanat, még egy pár méter, világos, kinyitottad a szemed.

Egyedül a szemétkerakó mellett rossz eljönni, ma is, befogod az orrod, imbolyogva tekercs a földúton, egy kézzel tartva a kormányt. Ránézel az órádra, alig múlt hat, ilyenkor még nem szokott itt lenni senki, te vagy az első általában, a főnök is csak hét felé érkezik, érdeklődők meg, ha egyáltalán, akkor tíz után. Most mégis itt áll egy kocsi a bejáratnál, egy sötétkék Citroën, egészen újnak tűnik, a sötétített üvegen keresztül nem látod, hányan ülnek benne, de mintha valaki mozgolódna. Letámasztod a biciklit a drótkerítéshez és megállsz a kocsival szemben, segíthetek, kérdezed, de nem történik semmi, erre széttárod a karod és kiabálva szólsz oda, most mi van, akarnak valamit vagy nem? Nyílik az ajtó, a sofőrdalton egy idősebb fickó száll ki, jól öltözött, de kissé köpcös, a rövid fehér szakállal rejtegetni próbált tokája alatt aranylánc feszül egy kis kereszttel. Maga itt dolgozik, kérdezi, de közben nyílik a másik ajtó is, onnan egy fiatal csaj száll ki, vastagon ki van sminkelve, szóval nehéz megmondani, de van egy érzésem, hogy nem lehet sokkal idősebb, mint te. Igen, itt dolgozom, mondod a fickó kérdésére válaszolva, de közben a lányt figyeled. Magasabb, mint az öreg, és nagyon vékony, túl vékony is, bár ahhoz képest, ezt elég hamar megállapítod, egész jó mellei vannak. Vékony fehér trikója alól kilóg a fekete melltartó pántja, érdekes kombináció, mondanád, de közben eszedbe jut, hogy te meg a szakadt, foltos farmerodban és egy agyonmosott Alice in Chains-pólóban állsz ott, amitől végigfut rajtad egy enyhe, finoman libabőröztető szegényhullám. Még nem vagyunk nyitva, fordulsz a fickóhoz, egy órát kell legalább várniuk, amíg megnézhetik a kutyákat. Mi nem azért jöttünk, válaszolja az öreg, aztán a lány veszi át a szót. Az a helyzet, hogy történt egy kis baleset, mondja és visszahajol a kocsiba. Kifejezetten formás segge van, ezt figyeled, kissé talán oldalra is hajolsz közben, hogy jobban ráláss, de akkor megérzed magadon a fickó tekintetét. A csaj egy gyékénykosarat emel ki nagy nehezen a kocsiból, szóval, mondja, én azt hittem, hogy ivartalanítva volt a cicám, de kiderült, hogy mégse, látod, mutatja feléd a kosarat. Egészen apró macskakölykök hevernek az alján egy frottirtörölközőbe bugyolálva, öt vagy hat lehet, nem tudod hirtelen megszámlolni. Aranyosak, nem, kérdezi a lány, és valóban, egészen szép kis macskák ezek. Helyesek, mondod neki, de mi nem foglalkozunk macskákkal, vigye el egy állatorvoshoz, az majd elaltatja őket. Figyelj ide, mondja erre az öreg, mi arra már nem érünk rá, Pestre megyünk, el kell érniük a repülőnket, szóval én megmondom neked őszintén, hogy ki akartam ezeket dobni valahol, de a kedvesem nem hagyta, aztán megláttuk itt az út mellett a táblákat és azt gondoltuk, ez egy jel, ráadásul te is megjelentél, mi kéne még? De nem tudok segíteni, tényleg, mondod, a főnököm tiszta ideg lesz, ha macskákat talál itt, a kutyákról nem is szólva, megérik a szagukat és megőrülnek.

Közben eszedbe jut a macskátok, ami már akkor megvolt, amikor te születted. Fehér alapon sötétbarna és cirmos foltok váltakoztak rajta, nagyon szeretted, barátságos jószág volt, habár a nevét nem tudnád már felidézni. Anyád egyszer azt mesélte, hogy sokáig úgy nézett ki, nem lehet gyereke, ezért beszerezték ezt a macskát pótléknak, de aztán mégis teherbe esett, akkor meg már nem volt szívük megválni tőle. Szinte a testvérednek érezted aztán a történet miatt a macskát, egészen kiborultál, amikor megdöglött, szabályos kis temetést kellett neki rendezni a szőlőskertben a kedvedért. Vili, jut eszedbe mégis, tényleg így hívták, Vilike.

A fickó közelebb lép hozzád és bizalmaskodó hangon folytatja, nem ingyen gondoltuk, fizetnének érte, nektek mégis nagyobb gyakorlatotok van ebben. Nekem nem igazán, mondod szúrósan, de ő közben már a pénztárcájában turkál. Itt egy tízezres, az csak elég lesz rá, nem, kérdi, és feléd nyújtja a pénzt. Ötszáz forint órabért kapsz az önkormányzattól, és ezt az öreg is rögtön meglátja az arckifejezéseden, ahogy akaratod ellenére a bankjegyre pillantasz. Nem tudom, mondod, de érzed, hogy nagyon nehéz elutasítani a pénzt, ez elég kényes dolog, teszed hozzá. Értem, mondja az öreg és ismét belemélyeszi vastag mutatóujját a tárcába, tizenöt jó lesz?

Állsz a nagykapu előtt és tekintetteddel az elporzó kocsi követed, odabent a kutyák egyre idegesebben hörögnek és vonyanak, a kezekben lévő kosárban meg elkezdenek mocorogni és halkán, panaszosan nyávogni a macskakölykök. Ezt elbasztad, tudod, de a tizenöt rugó akkor is jól jön, ha utána lapítanod kell miatta. A kosarat felfogatod a bicikli csomagtartójára és óvatosan hátratulod a kiskapu felé. Ahogy nyitod a rozsdás kaput, a kutyák egyre jobban bepörögnek, milyen jól jár a belső órátok, gondolod, biztos attól ilyen izgatottak, hogy kicsit késtél. Hátral, a szerszámokkamra előtti sánta satupadra leteszed a kosarat és megint végigmész a kennelek között, de ezúttal barátságatlanabb morgásokkal és vakkantásokkal fogadják a tenyeredet a kutyák. Bizonyára megéreztek rajta a kismacskák szagát. Visszasétálsz a kosárhoz, nincsen jó helyen, ha sokat mocorognak benne, leborulhat az egész, meg hamarosan a nap is oda fog tűzni és különben is el kell rejtened. A szerszámokkamrához nincsen kulcsod, de a mellette lévő táposhoz igen, azt nyitod ki végül, és habár szűk és levegőtlen a hely, úgy döntesz, hogy ide teszed be a kölyköket, csak előbb kiméred a kutyák reggeli adagjait. Nem ugyanannyi kell mindnek, a nagydaraboknak több, a töpszliknek kevesebb jár, de csak úgy érzésre megy, nem valami precíz a rendszer. Reggel csak szárazat kapnak, egy nagy zsákból teleszedsz két vödört, beledobod a mérőedényként használt kőműveskanalat az egyikbe, aztán visszakötözöd a zsák száját, a tetejére teszed a macskák kosarát, eligazítod, hogy ne borulhasson le könnyen, majd bezárod magad mögött az ajtót. A kutyák most egészen elcsöndesednek, a vödröket figyelni az összes szem-pár.

Minden rendben, kérdezi a főnök, miközben a nagykaput nyitja, mögötte ott áll járó motorral az öreg Skoda pickup,

amit a befogásokhoz is használ. Sosem állítja le, amíg kinyitja a kaput, azt mondja, nem lehet tudni, hogy mikor nyögi be az unalmast, jobb inkább jártni. Az egyik üres ketrec zárjával bajlódasz, fel se nézel, úgy válaszolsz neki, aha, minden oké. Ilyen látszatmunkákkal megy el a napjaid javarésze, egy rossz zárat kiereszelsz, beolajozol pár nyikorgós zsanéért, felsöpröd a betonplaccot, etetsz, vánszorog az idő. Volt itt valaki, kérdezi, habozol, mintha a reszelés kötne le ennyire, de valamit mondanod kell, tudod, nem, nyögöd ki végül, aztán félszegen megkérdezed, miért. Mintha keréknyomokat láttam volna a porban, mondja a főnök, de mindegy, lehet, hogy csak ennyire másnapos vagyok. Kinyitja a szerszámok kamrát, a vállad fölött figyeled minden mozdulatát, belép, kihoz egy széket, meg egy fém ládát, amit a satupadra helyez. Aztán visszamegy a kamrába és telefonálni kezd. Tulajdonképpen a szerszámok az ő irodája, ezért nem lehet hozzá kulcsod, meg mert a mérgek, a gyógyszerek, és a puska is oda van bezárva. A puskát eddig egyszer láttad csak, amikor megmutatta, hogy tud, van, és tanuld meg, hogy nem nyúlhatsz hozzá. Azt mesélte, az elődje állandóan lövöldözött, erről kapta a gúnynevét is, mert amúgy Ferencnek hívták, szóval ráragadt, hogy Puskás Öcsi. Aztán fél év alatt elintézte a hasnyálmirigyérak. Gyere csak ide, szól ki a kamrából, de közben el sem veszi a fülétől a kagylót, mérj már ki a fehérből mindegyiknek egyet, és a fémládára mutat. Felnyitod, egy csomó különféle méretű és színű tableta van benne, a fehér a legkisebb, mi ez, kérdezed, féreghajtó, mondja, szívesen kifaggnád a többiről is, de látod, hogy nem ér rá, valami rendelésről egyezkedik a telefonban, közben egy telefirkált füzetet lapozgat. Egy tálkára kiszámolod a tablettákat aztán visszazárod a láda fedelét, kész, mondod. Jól van, hagyd csak ott, szól hátra a főnök, majd leteszi a telefont, kilép, ránéz a gyógyszerekre, mintha gyorsan átszámolná, hogy pontosan annyit raktál-e ki, amennyi kell, bólint és elindul a tápos felé.

Bassza meg, mormogod magad elé, közbe kéne lépni, már megettem, szólsz utána. Ja, láttam, válaszol, de hátra se pillant, a féreghajtóhoz kellene a jutalomfalatok, teszi hozzá miközben már a záron babrál. Összeszorított szemmel nézed, ahogy belép, de nem történik semmi, rágyújtanál, de nem mersz. Percek telnek el, nem vette volna észre, lehetetlen, jár az agyad, mit csinál ez ott, benéznél utána, de nem bírsz megmozdulni. Egyszer csak kijön egy kisebb zsákkal a kezében, rád se néz, odasétál a satupadhoz és annyit kérdez, segítenél. Egymással szemben álltok a billegő asztalka két oldalán, a jutalomfalatokba tömköditek a tablettákat szóltanul. Remeg a kezed, a homlokod biztos tiszta izzadság lehet, szemöldököddel időnként megérzed egy-egy legördülő verejtékcsepp súlyát. Közben a főnök meg-megfeszülő, inas alkarját figyeled, precízen dolgozik. Szívós kis krapek, egyszálbél, de van benne erő, mégis, minden mozdulatában, minden arczsűrülésében egy valahol elrontott, de türelemmel viselt dohos kis élet jelét véled felfedezni. Nem sokat tudsz róla, a nagybátyád említett ezt-azt kirúgásról, válásról, gyerektartásról, csupa szokásos dolog, hétköznapi dráma különösebb vég-

kifejlet nélkül. Amikor az utolsó tablettát is begyömöszölte egy falatkába és visszacsomózta a zsák száját, rátenyerel az asztalra és hangosan megszívja az orrát. Most akkor mondasz valamit vagy nem, kérdezi. Kicsit megszédülsz, de megkapaszkodsz az asztal szélében, ami ettől enyhén megbillen. Jól van, nyögöd ki végül, volt itt egy öreg faszi a nőjével, mondod, azok sózták rád a macskákat. És te csak úgy elfogadtad, kérdezi, nem, mondod, de meggyőzött. Mennyivel, kérdezi kurtán, és érzed, hogy kiismerhetetlen, vizenyős tekintetével azt fürkészi most is, hazudsz-e. Ötezet adott, mondod, de még mindig nem nézel a szemébe, csak beletűrsz a zsebedbe és rettegve, nehogy a rossz bankjegyet vedd elő, kihúzod a papírpénzt és felmutatod. Valóban az ötöst tartod a magasba, látod, hogy hullámoz a pénz, ahogy remeg a kezed. Legalább volt eszed, mondja, aztán mindketten némán álltok egy darabig. Érzed, hogy tiszta víz a hátadon a póló, zúg a füled, a háttérben meg a hőségtől egyre jobban elcsigázott kutyák hangos csaholása hallatszik. Ide figyelj, szólal meg végül, tedd el azt a pénzt, nem haragszom rád, kicsit szarul esik, hogy hazudtál, de mindegy, viszont ezt már neked kell elintézned. Micsodát, kérdezed, a macskákat, mondja, itt nem maradhatnak, te is tudod. Bólogatsz, de bizonytalanul, ahelyett, hogy megpróbálnál kitalálni valamit, azon gondolkozol, ő vajon mit akarhat. Iszonyatosan balfasznak érzed magad, és sejtetted, hogy ő is valami hasonlót gondolhat rólad, mégis valahogy megértő hangon folytatja, mint aki számtalanszor volt már ilyen kínos helyzetben. Ha rám hallgatsz, beleteszed őket egy zsákba, aztán fogsz egy lapátot és, a többit nem mondja ki, csak mutatja, nagy ívben köröz a kezével, mintha szét akarna lapítani valamit a földön. Érted, kérdezi, aha, bólintasz, és utána, folytatja, vidd is ki őket a dögkútra, ne bűdösödjének itt.

Lihegve tekercs a koradélutáni hőségben, a hátad mögött egyre távolodik a telep, mindjárt kiérsz a betonútra, onnan könnyebb lesz. Most még figyelned kell nagyon az egyensúlyozásra, az a hülye zsák jobbra-balra csúszkál a csomagtartódon, pedig nincs nagy súlya, de mocorognak benne a macskák. Nem bírtad őket kilapítani. Belegyömöszölted az összeset egy durva vászonzsákba, már ettől majdnem elhánytad magad, aztán elvitte a kamrák mögé a nyöszörgő csomagot, fogtál egy lapátot és hangosan elkezdted püfölni vele a földet. A főnök épp a kutyák pofájába tömködté a jutalomfalatokat, nem is törődött veled. Kész van, mondtad zihálva, és közben átvettted a válladon a zsákot, hátha a hátad takarásában kevésbé lesz feltűnő, hogy rángatózik. Oké, mondta a főnök és kicsit halkabban hozzátette, vigyázz a teherautókkal. A betonútnak ezen a szakaszán, ahol most tekercs, néha elég nagy a forgalom, egy téesztelep van itt nem messze, oda járnak a teherautók és a dögkút is odatarozik. Most nyugalom van, nincs senki az úton, talán az ebédidő miatt, egyedül haladsz, és a csöndet is csak biciklid hangosan kattogó váltója töri meg, már rég be kellett volna zsíroznod, de olyan ócska szegény, kár rá az idő. Ahol a kukoricaföldek vége, onnan az út két oldalán öreg nyárfasor kezdődik, jól esik az árnyékukban tekerni. Lassan eléred a főcsatorna íves betonhídját, kiállsz

a nyeregből és úgy hajtasz, hogy legyen erőd az emelkedőhöz. A híd közepén lassítasz, elnézel a csatorna mentén, a mélyzöld, békalencsés víz látványa mindig megnyugtat. Sokat jártatok ide apáddal horgászni egy időben, olykor anyád is veletek tartott, bár ő inkább csak napozott, de neked legalább néha megengedte, hogy úszkálj egy kicsit. Az előző életed, gondolod, miközben átersz a híd túloldalára és felgyorsulva gurulsz a lejtőn, óvatosan hátranyúlva, nehogy a zsák leugorjon egy huppanónál. Egy rövid időre most is lehunyod a szemed, jól esik ez a sötét suhanás, még egy kicsit, mondd magadban és megszorítod a zsák csücskét, csak pár métert még, pár másodpercet, sötét, kinyitod a szemed, világos megint.

Az a terved, hogy elviszed a csomagot a dögkútig, aztán legrosszabb esetben lefizetsz valakit az ötezzrel, hogy nyírja ki helyetted a kölyköket, így nem kell ölnöd, de a pénz nagy része mégis megmarad. Ha meg egy kis szerencséd van, akkor valakire csak úgy rá tudod sózni a kismacskáidat. Lehet, hogy a cigányok befogadják őket, azok mindig ott settenkednek, válogatják a dögöket, amiket a téesztelepről löknek ki, úgy hallottad, ők szeretik a macskákat, mert elkapják a patkányokat a putri körül. Két út vezet a dögkúthoz, a betonút hosszabb, de kényelmesebb, viszont a földúton hamarabb oda lehet érni, ráadásul akkor az erdősávon is áttekerhetsz. Régen az volt a kedvenc helyed a város határában. Amíg a szem ellát, szántóföldek terülnek el mindennütt, ez az egyetlen sűrűbb, vadregényesebb erdőszerűség erre. A közepén egy tisztáson állnak az egykori tanyasi iskola romjai. Kisebb korodban ott gyűjtögetté bagolyköpetet, miközben a szüleid gombásztak. Akkor még itt-ott látszott, hogy az épület valaha iskola volt, bár kilopkodtak belőle mindent, betörték az ablakait, trágárságokkal firkálták tele a falait, az udvari vécé pozdorjaajtajain pedig néhány nagyobb és számtalan apróbb lyuk jelezte, hogy oda lóttak célba a részeg vadászok sörétes puskáikkal. Mindig úgy képzelted, hogy ez különleges hely, kicsit hátborzongató a maga elhagyatottságában, de valahogy csábító is sejtelmes külön életével. Néha csak ültél a fűben és az egykori iskolaablakon bentről kifelé keresztülnőtt fiatal kocsányos tölgy leveleinek rezgését figyelted.

Érzed, hogy most is erre kell menned, hiába lesz kényelmetlenebb a göröngyök és traktorvájatok között egyensúlyoznod és hiába villan fel egy pillanatra a betonút távolabbi szakasza mellett álldogáló kurvák képe. Párszor már elteker-tél előttük, szépek voltak, de fáradtak, vagy talán szépek se, mindenesetre nem gyakran láttál rajtuk kívül női ilyen kevés ruhában, szóval ünnepi pillanatok voltak azok. Most mégis lemondasz a megrezdülő feneked, kitüremkedő mellek és húsos combok látványáról és ráfordulsz a kőkeményre szikkadt mezőgazdasági útra. Idegesen reszket alattad a bicikli, ugrál a zsák a csomagtartón és néha azt is hallod, ahogy fájdalmasan megnyikkannak a macskák benne. Lassabban kellene menned, de türelmetlen vagy már, látod az erdősávba befordulni a földutat magad előtt, és alig várod, hogy a sűrűben gurulhass végre. Még a levegő illata is megváltozik, akármekkora lehet a káni-

kula, az avar alatt mindig lappang valami kis nedvesség, amitől a lassú zöld rohadás kellemes aromája tölti meg az orrod. Beérsz a fák közé és mélyre szívod, a pórusaiddal is ezt lélegzed. A sűrűben itt is, ott is felröppen egy madár jelenlétedtől megriadva, de különben mély, paplan alatti csend tölti ki az ágak közötti réseket. Begurulsz a tisztásra, és hirtelen lefékez, félúton az iskola romos épületei és közted, a térdig érő fűben, fülét hegyezve áll egy őz és téged figyel meredten. Amennyire csak tudsz, óvatosan leszállsz a bicikliről és aztán mozdulatlanul megállsz. A csomagtartó felől, alig észrevehetően, a vastag zsákon keresztül hallod, ahogy szuszognak a kölykök. Elő kéne venni őket, gondolod, egyenként végigsimítani a hátukat, megvakarni a hasukat, mondani nekik valamit. A távolban megreccsen egy ág, mire az őz hirtelen bakugrásokkal megindul és bevágat a tisztás túloldalán a sűrűbe, úgy zárulnak össze mögötte a bokrok, akár egy nehéz bársonyból készült színházi függöny. Homályos vágyakozással nézel utána, majd oda tolsz a biciklidet, ahol az előbb állt, beleszimatolsz a levegőbe, a szőre illatát keresed. Elindulsz az iskolaépület felé, és talán megszokásból, talán valami mélyen lappangó ösztön folytán, mert így biztosabb, az épület mögé támasztod a biciklit. A zsákot óvatosan leemeled róla, majd leülsz a magas fűbe, mely úgy vesz körbe hirtelen, akár egy zöld fal. A macskák egész jól vannak, egyik sem nyomódott meg, úgy tűnik. Kiemelsz egy kis szürkés-kék, fekete pofájú kölyköt, az állat vakargatod, és hüvelykujjaddal a feje búbján simogatod az összeköcolódott pelyheket, hálásan nyávog közben. Aztán egy másikat veszel az öledbe, majdnem ugyanúgy néz ki, mint az előző, de ennek van egy nagy fehér folt a hasán és a hátsó két mancsa is fehér. Jó lenne őket megtartani, jó lenne legalább egyet, de hogyan választhatnál közülük, és amúgy is, két lábbal rúgnának ki otthonról, ha egy macskával mennél haza, pláne, ha öttel. Visszahelyezed keserűn a kölyköt a többi közé, végigsimítasz még rajtuk néhányszor, aztán, nem mintha el tudnának szökni, mégis, reflexből visszakötözöd a zsákot, majd, akár egy nyugágyban, hátradőlsz és kényelmesen kinyújtózol a hűvös, zöld fűszőnyegen. Az eget kémleled, fátolyfelhők kavarnak odafent puha rajzással. Behunyod a szemed.

Lefojtott nyögésekre ébredsz, azt hiszed először, hogy a macskák nyávognak, de nem, távolabbról érkeznek a hangok. Nem tudod, meddig alhattál, de érezhetően hűvösebb már a levegő és az árnyékok is mintha hosszabbak lennének. Óvatos mozdulatokkal emelkedsz négykézlábra és tekintetedet a fű vonala fölé függesztve körülkémeled. Nem látsz semmit, de a hangok tovább erősödnek, ütemes, rövid sikkantások hullámanak végig a tisztáson valahonnan a romépület sarkán túlról. Kúszni kezdesz abba az irányba, ahogy egykor, cserkész korodban tanultad, vonszolod magad a fűben és érzed, hogy melleiden és hasadon finoman átnedvesedik a ruha. Elérsz a falig, hátadat nekivette guggolásba váltasz, majd az egykori ablakpárkány vonaláig emelkedsz és keresztülnézel az üres épületen. Eszedbe jut, hogy a biciklid az innen jobbra eső fal takarásában

áll, biztonságos helyen, ráadásul azon a részen ablaknyílás sincs, tehát fedezve lennél, ha hirtelen rohanni kéne. A téglatorme-lékkal teleszórt egykori osztályterem bal oldali falán lévő résen keresztül, amiből már rég kifesztegették az ablakkeretet, távolabb egy autót veszel észre. Törpejárásban átlépegetsz a termen, kikerülsz a padlót átütve kinyújtózó tölgyfát, majd a falnyílás mellé térdelsz és óvatosan kileseled a kocsirányába, de rögtön le is húzódsz, nehogy észrevegyenek. Mintha egy bordó Opel Vectra állna ott, csak azért ismered fel ilyen könnyen, mert a nagybátyádnak is hasonló van. Ismét kikémeled, valóban egy Vectra, ráadásul pont olyan, mint a bácsikádé. A csomagtartó felőli oldalon két alakot látsz furcsa helyzetben állni, miközben a nyögések és sikkantások egyre hangosabbak és sűrűbbek, sőt most már mélyebb horkantásokat is hallasz közéjük vegyülni. Megint visszahúzódsz gyorsan a takarásba és izgatottan zihálsz, valami nincsen rendben. Körülnézel az elhagyott helyiségben, mintha a hámló vakolatú, megroppant falaktól várnál segítséget vagy jótanácsot, hogy mitévő legyél. Minden hallgat, csak a nyögések és hörgések erősödnek egyre, alig bírod elviselni, menekülnél, de muszáj kinézned újra. Most már pontosan látod a két alakot. A tisztás árnyékos sarkában megállított autó csomagtartója egy kockás pokróccal van leterítve, arra támaszkodik felsőtestével előredőlvén a nő, szétvetett lábai között térdmagasságban feszülő, hanyagul lehúzott bugyival. Mögötte, a piros-kék csíkos teniszpólóban, bokáig letolt gatyával, előrefeszülő, majd hátralendülő csípővel dühödten mozgó férfiben nagybátyádat ismered fel. Hörgöve, vadul dugja a nőt, szinte tébolyodottnak tűnik innen nézve, két nagy, szőrös kezével úgy markolja a csaj derekát, mint egy vekni kenyeret, és időnként a jobb kezét hátralendítve nagyot csap az előtte rezgő rózsaszín seggre. Basszál, basszál, mondja a nő, de olyan színtelen, fásult hangon, hogy arra gondolsz, ha téged bíztatna így, az élettől is elmenne a kedved. Bizonyára valamelyik útszéli lány lehet, jut eszedbe, és rögtön átérzed mélységes fáradtságát, de nincs időd ezen sokat gondolkodni. Szétkúrlak, te ribanc, hallod bácsikád hangját kitörni és nagyot nyelsz, a csaj farpofái közül időnként elővillan meglepően kurta, de vastag, eres farka. Csináld-csináld, nyögi a kurva, és ezúttal mintha valamivel több beleéléssel mondaná. Nagybátyád újra egy nagyot csap a seggére, mire az még mélyebbre homorítja a hátát, a csattanás pedig visszhangozva tölti be a tisztást. Visszahúzódsz a takarásba, hányingered van, de azt is érzed, szégyenkezve bár, hogy nem hagy hidegen a látvány, kezd megkeményedni a nadrágod. Ettől viszont csak még jobban gyűlölsz az egész helyzetet, és mindenkit, aki akarva vagy akaratlanul részt vesz benne. Mintha meggyaláztak volna egy szent helyet, körülnézel, de semmit sem érzel már abból a meghittségből, ami nemrég még eltöltött. Menekülni akarsz, aztán arra gondolsz, hogy valamiképpen mégis közbe kéne avatkozni, odadobni egy tégladarábot vagy hangosan rájuk kiáltani a sűrűből, de túl gyáva vagy az ilyesmihez, érzed. Visszalopózol abba az irányba, amerről jöttél, majd beszaladsz az épület mögé, felkapod a biciklidet,

és mint egy megriadt vad, hátra se nézve tekercsz, ahogy bírsz, távolodsz a nyögésektől, menekülsz kifelé a csendbe.

Úgy rohansz, porzik mögötted a szikes föld, hamar kiérsz a betonúthoz és anélkül fordulsz rá, hogy körülnéznél. Nem érdekel, hogy jön-e éppen valami, talán az lenne a legjobb, ha jönne. Az erőlködéstől kicsap a takony az orrodból és összekeveredik az arcodon nyáladdal és verejtékeddel. Vicsorogva tekercsz az egyre alacsonyabban járó nap narancsszínű fényében. Mintha megint elvettek volna tőled valamit, mintha megint el kéne átkoznod mindent és mindenkit, hogy te magad túlélhess. Hajtod a pedált, belefeszül minden izmod, és közben anyád csomagjai jutnak eszedbe, karácsonykor meg születésnapodkor, aztán nagynénéd mákos tésztaja, ki tudja, miért. Tekercsz tovább, kiszöknek a könnyeid is, és a Vix-jegyzékre gondolsz, hogy nem is lenne baj, ha kiürítenék ezt az egész vidéket. Aztán, miközben a csatorna hídjára érsz fel éppen, beugrik a zsák, hogy azt ott hagytad a tisztáson a fűben. De már nem mehetsz vissza érte, nem bírsz visszafordulni, még dühödtebben taposol a pedálra, miközben egy teherautó hajt el melletted szemből, szinte arcul csap a szele. A vastag vászonzsák sötétjében összezárt macskakölykökre gondolsz, az éhségre, a szomjúságra, a hidegre és az egymás húsába vajú apró körmökre. Nem lehet visszamenni. Hirtelen rád tör a zokogás, reszkető háttal hajtod tovább a biciklit, aztán mikor a leggyorsabban mész, hirtelen elengeded a kormányt, felegyenesedsz a nyeregben és lehunyod a szemed. Puha tenyerével végigsimogat a sötét, még egy kicsit, mondd magadban, még néhány métert, csak egy pár másodpercet még, sötét, arcodba vág a szél, fémes nyikorgás, kinyitod a szemed, még mindig sötét van.